

IX. Ἐν δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐβασίλευσεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους, τὰς μὲν γυναῖκας ἑπταετείς εὐούσας, ἐς ὥρην γάμου ἰέναι, τοὺς δὲ ἀνδρας τεσσαράκοντα ἔτεα τὰ πλεῖστα βιώσκεισθαι. Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' Ἰνδοῖσιν· Ἡρακλέα, ὀψιγόνου οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεὶ τε δὴ ἐγγύς ἔμαθεν ἑαυτῷ εὐούσαν τὴν τελευταίην, οὐκ ἔχοντα ὅτῳ ἀνδρὶ ἐκδῶ τὴν παιδα ἐωῦτοῦ ἐπαξίῳ, αὐτὸν μιγῆναι τῇ παιδί ἑπταετεί εὐούσῃ, ὡς γένος ἐξ οὗ τε κακείνης ὑπολείπεσθαι, Ἰνδῶν βασιλέας. Ποιῆσαι ὦν αὐτὴν Ἡρακλέα ὠραίνην γάμου· καὶ ἐν τοῦδε ἅπαν τὸ γένος τοῦτο ὅτου ἡ Πανδαίη ἐπῆρξε, ταυτὸ τοῦτο γέρας ἔχειν παρὰ Ἡρακλέους. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε ἄτοπα Ἡρακλέης οἷός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀποφῆναι μακροβιώτερον, ὡς ὠραίη μιγῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ὥρης τῶν ταύτῃ παίδων ἀτρεκέα ἐστίν,

IX. Ad haec in his regionibus quibus Herculis filia imperitavit, foeminas ubi ad septimum aetatis annum pervenerint, viro maturas nubere: viros XL summum annos vivere. Atque hac de re hujuscemodi sermonem apud Indos jactari: Quum Herculi jam seni haec filia nata esset, neque procul abesse vitae suae finem suspicaretur, nec inveniret virum tali sponsa dignum, ipsum cum filia septem annos nata coiisse, ut sobolem ex se et illa relinqueret, reges Indiae. Herculem itaque illam nubilem fecisse. atque exinde universam eam gentem cui Pandaea imperavit idipsum beneficii ab Hercule accepisse. Mea vero sententia est: si Hercules par erat rei adeo absurdae perpetrandae, diuturnioris etiam se ipsum vitae facere potuisset, ut cum filia matura rem habere posset. Quod si tamen haec de puellarum istius loci maturitate vera sunt, eodem mihi spectare viden-